

РЕШЕНИЕ

№ 6173

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110168652 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Е. К. СС с ЕГН ***** и адрес: АДРЕС чрез процесуалния си представител адв К. И. Б. – АК – Русе, с която се иска:

- да бъде прогласена нищожността на Договор за паричен заем №*****/31.08.2022 г., сключен между ищцата Е. К. СС с ЕГН ***** и ответното дружество - „ФИРМА” АД с ЕИК ***** поради противоречие с разпоредбите на ЗПК, ЗЗП и ЗЗД, а в условие на евентуалност, да бъде прогласена нищожността на отделни клаузи съдържащи се в договора, а именно - на клаузата, регламентираща размера на възнаградителната лихва на 40%..

- да бъде прогласена нищожността на Договор за предоставяне на гаранция №*****/31.08.2022 г., сключен между ищцата и ответното дружество - „ФИРМА” ЕООД с ЕИК 11111111 поради накърняване на добрите нрави и заобикалянето на задължителните изисквания на ЗПК, а в условие на евентуалност да се прогласи нищожността на клаузата, съдържаща се в чл. 3, ал. 1 от Договора за предоставяне на поръчителство, че ищцата дължи възнаграждение на „ФИРМА” ЕООД в размер на 1044,72 лв.

Твърди се, че на 31.08.2022 г. Е. К СС е сключила договор за паричен заем №***** с „ФИРМА” АД. Страните са се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 2000,00 лева, посочен е ГПР в размер на 48,07%, ГЛП в размер на 40 % и лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора в размер на 0,11%, 12 на брой погасителни вноски, посочени в таблица, която няма характера на погасителен план, а размера на двуседмичната погасителна вноска – 204, 94лв. Общата сума, дължима по кредита била 2459,28 лв.

На същата дата - 31.08.2022 г., ищцата е подписала и допълнителен договор към основния ДПЗ, а именно - „Договор за предоставяне на гаранция” /”ДПГ”/ с „ФИРМА” ЕООД, което се явява дъщерно дружество на ответника „ФИРМА” АД. Съгласно Договора за предоставяне на гаранция, в тежест на ищцата е възложено заплащане на допълнителна сума към тази по основния ДПЗ, възлизаща на допълнителни 1044,72 лв. и така задължението по акцесорния договор е над 50% от отпуснатия заем. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Договора за предоставяне на гаранция, плащането на допълнителната сума от 1044,72 лв. е разбита в 12 месечни вноски, дължими на същите дати, на които следва да се заплатят и вноските по основния ДПЗ и то в полза на „ФИРМА” АД, като при това положение общия размер на всяка месечна вноска е 292,00 лв., а общата сума, която ищцата е следвало да заплати на „ФИРМА” АД е в размер на 3504,00 лв. /а не посочените в основния ДПЗ - 2459,28 лв./ при отпусната заемна сума от 2000 лв. Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора „ФИРМА“ АД, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя.

Поддържа се, че процесният Договор за паричен заем е изцяло недействителен на основание чл. 22 и чл. 23 от ЗПК, при неспазване на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 7 - т. 12, т. 20 от ЗПК, чл. 12, ал. 1, т. 7 - т. 9 от ЗПК, поради нарушение на няколко от хипотезите изброени в разпоредбите, а именно - чл. 10, ал. 1 ЗПК правилата относно съдържанието на договора - да е ясно и разбираемо за потребителя, тъй като изначално съдържа подвеждащи клаузи, каквато е „таксата поръчител“, която практически е дължима пряко на „ФИРМА“ АД - заемотателя, но не е включена в ГПР при формиране на общите разходи по кредита.; договорът не съдържа погасителен план, а единствено схема на погасяване /дати/, следователно, в Договора няма ясен срок. В чл. 2, ал. 6.1 от ДПЗ не става ясно каква част от всяка месечна вноска в какъв размер погасява главницата и в какъв размер погасява лихвата.

Твърди се, че процесният договор е в нарушение също и на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 ЗПК. Същият не съдържа клаузи, относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6 ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден. Липса реда за прекратяване на договора за кредит /т. 23/, както и наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване /т. 24/. При сключване на ДПК, на ищцата не са били представени Общите условия към него и тя не ги е подписала на всяка страница, каквито са изискванията на ЗПК.

В условията на евентуалност се твърди, че същият договор съдържа нищожни клаузи. Акцесорното споразумение, сключено във връзка с основния ДПЗ между „ФИРМА“ ЕООД, а именно - Договорът за предоставяне на гаранция, също е нищожно.

Поддържа се, че нищожна като противоречаща на добрите нрави е клаузата, фиксираща размера на възнаградителната лихва на 40%, а допустимият размер на договорната лихва не може да надвишава трикратния размер на законната лихва.

Също се счита за подвеждаща клаузата, в която е уговорен ГПР в размер на 48,07%, понеже ГПР е в размер, многократно надвишаващ допустимите 50%, тъй като кредиторът - ответник не е включил в ГПР таксата гарант, която се явява условие за отпускане на кредита и представлява или скрита лихва, или такса за усвояване и управление на кредита, което се явява заобикаляне на разпоредбата на чл. 19 ал. 4 ЗПК.

Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора „ФИРМА“ АД, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя. Сочи се, че дружествата заемотател и поръчител са свързани лица като собственик на капитала на поръчителя „ФИРМА“ ЕООД е заемотателят по договора за заем – „ФИРМА“ АД.

Претендират се разноски.

Препис от исковата молба е връчен на ответното дружество - „ФИРМА“ ЕООД. В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват по основание и размер.

Излагат се твърдения за недопустимост на производството поради липса на интерес у ищца за предявяване на настоящите искове, щом няма интерес от реституиране на суми изплатени по нищожен договор.

Оспорват се исковете като изцяло неоснователни, понеже ДПГ е извън приложното поле на ЗПК и не би могло на основание на разпоредбите на ЗПК да се иска обявяването на договора за предоставяне на гаранция за недействителен. Оспорва твърдението относно противоречието на ДПГ с морала и добрите нрави, понеже договора влиза в сила, доколкото не е избрано да се предостави друго обезпечение и с оглед на това решение от страна на ищцата, в качеството на потребител, е била склонна да предвиди икономическите последици на така сключения договор.

Претендират се разноски и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Препис от исковата молба е връчен и на второто ответното дружество – „ФИРМА“ АД. В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват по основание и размер. Също излага твърдения за недопустимост на исковете, поради липса на правен интерес.

Твърди се, че процесният договор е действителен и е в съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 от Закона за потребителския кредит и претенциите на ищеца са напълно неоснователни, тъй като са основани на неверни твърдения и непознаване на закона, на материята в областта на кредитирането и на липсата на елементарни икономически познания.

Твърди, че лихвеният процент по процесния договор е фиксиран и е ясно посочен в чл. 2, т. 6 от договора – 40 %, а условията за прилагането на лихвения процент също са записани в договора, както и че анюитетните вноски се калкулират, като първоначално процентът на лихвата е по-голям и постепенно намалява с течение на времето, а съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК няма изискване да се отрази в договора как лихвата се разпределя във времето с изплащането на всяка една от дължимите вноски, но въпреки това в погасителния план, представен на ищеца с подписването на процесния договор за заем, са посочени размерът и броят на вноските, но и размерът на главницата и лихвата на всяка вноска. А по отношение на ГПР се поддържа, че същия е изчислен съобразно изискванията на чл. 19, ал. 2 ЗПК, и неговият размер е в съответствие с изискванията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. В годишния процент на разходите по процесния договор е включена само лихвата по кредита, тъй като това е единственият разход по кредита за кредитополучателят. Правото на отказ от договора е уредено в чл. 7, ал. 3 от договора за паричен заем и информира потребителя за това, че може да упражни правото си на отказ съгласно чл. 29, ал. 2 от ЗПК.

Поддържа се, че договорът за предоставяне на гаранция е отделно облигационно правоотношение, с различни правни субекти, възникнало след сключване на договора за паричен заем и възнаграждението на дружеството-гарант, което ищецът и дружеството са уговорили, не е част от заемното правоотношение по ДПЗ и не представлява пряк разход, свързан с кредита, поради което не се включва в ГПР.

Претендират се разноси и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищцовата страна.

Правната квалификация на предявените искове се намира в разпоредбите на чл. 124 ГПК във вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 143 ЗЗП и чл. 23 ЗПК

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в потребителски договори.

По делото е представено копие на договор за паричен заем № *****/31.08.2022 г., сключен между „ФИРМА“ АД – заемотател, и Е. К. СС – заемател.

Съгласно договора заемотателят е предал на ответника заем в размер на 2000 лева, които последният се е съгласил да върне при следните параметри и условия: срок на заема – 12 месеца; брой вноски – 12; размер на месечната погасителна вноска – 204.94 лв.; изброени са датите на всички погасителни вноски от 03.10.2022 г. до 29.08.2023 г.; фиксиран годишен лихвен процент по заема – 40 %, лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора – 0,11 %; обща сума дължима от заемателя – 2459.28 лв.; годишен процент на разходите по заема – 48.07 %.

Не е спорно по делото усвояването на главницата в размер на 2000 лева. В чл. 3 от договора изрично е посочено, че с подписването му страните се съгласяват, че заемотателят е получил от заемотателя изцяло и в брой заемната сума, като договорът има силата на разписка.

Съгласно чл. 4, ал. 1 на договора за заем, заемателят се е задължил в 3-дневен срок от подписването му да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: 1/ Две физически лица- поръчители, всяко от което да отговаря на следните изисквания: да

представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение; нетния размер на осигурителния му доход да е над 1 000 лв; да работи по безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с „ФИРМА“ АД; да няма неплатени осигуровки за последните две години; да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има – кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад а е със статус не по-лош от „Редовен“ или 2/ банкова гаранция с бенефициер- заемотателя за сумата, дължима от заемотателя по договора за заем, със срок на валидност- 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора или 3. Одобрено от заемотателя- дружество-поръчител, което предоставя гаранционни сделки.

Приложен е и договор за поръчителство от същата дата - №*****/31.08.2022 г. с „ФИРМА“ ЕООД. В него е уговорено, че потребителят/ Е. К. СС/ отправя искане към „ФИРМА“ ЕООД да поръчителства за задълженията на потребителя към „ФИРМА“ АД по Договор за паричен заем № *****. В чл. 2 е уговорено, е договорът за поръчителство влиза в сила, в случай, че потребителят не изпълни задължението си по чл.4, т.1 или чл. 4, т.2 от Договора за паричен заем в указания срок да предостави обезпечение- поръчителство от две физически лица или банкова гаранция. В чл. 3, ал. 1 е посочено, че за поемане на задължението по чл. 1 потребителят дължи възнаграждение на поръчителя в размер 1044.72 лева, платимо разсрочено на вноски, всяка от които в размер на 87.06 лева. Вноските са дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по Договор за паричен заем, сключен с „ФИРМА“ АД.

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в потребителски договори.

Свободата на договарянето не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т.ч. този на добрите нрави – правоотношенията следва да се сключват при спазване на общоприетите и неписани правила на добросъвестност. До нарушаване на този принцип се стига, когато икономически по-силната страна упражнява репресия спрямо икономически по-слабата страна, поставяйки „допълнителни условия“ за сключване на договора, на които придава привидно доброволен характер и привидно право на избор. Така чрез поставяне на практически неизпълними условия за обезпечаване на иска чрез поръчителство или банкова гаранция, длъжникът на практика бива задължен да се ползва от опция за възмездно поръчителство - сключване на договор за поръчителство със свързано с кредитора лице, за възнаграждението на което се сключва друг договор, за сума, близка до тази на договора за кредит. Налице е допълнителното обогатяване на кредитора за сметка на длъжника, което противоречи на добрите нрави и води до извода за нищожност на договора за предоставяне на поръчителство.

В случая не се касае за доброволно възлагане от страна на кредитополучателя на професионален поръчител. Фактически се дължи не възнаграждение за услуга, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба за кредитора чрез фиктивно уговорено възнаграждение в полза на свързано с него лице. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за възнаграждение за поръчителство, договорът за кредит предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемотеля. Кредиторът е дал възможност на насрещната страна в едва 3-дневен срок да му предостави двама поръчитЕ., които обаче трябва да отговарят на множество изисквания – за работа по безсрочен трудов договор, за сравнително висок осигурителен доход, да не са заематЕ. или поръчитЕ. по друг договор, да нямат неплатени задължения към фиска, да нямат лоша кредитна история. Налагането на толкова къс срок за ангажиране на поръчитЕ., и то двама, въобще препятства

всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Той обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси поръчител, още по-малко да намери двама такива, които следва да отговарят и на всички посочени условия. Всички тези кумулативно дадени условия навеждат на извод, че изначално е трудно, ако не и невъзможно тяхното изпълнение. Що се отнася до алтернативната опция за обезпечение, то СРС намира, че тя също поставя мъчно преодолими пречки пред заемателя. Касае се за снабдяване с банкова гаранция, в размер за цялото задължение, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Доколкото срокът за снабдяване с такава гаранция е едва 3 дни, предвид практиката на банките по проучване на лицата, кандидатстващи за такова обезпечение, фактически е невъзможно за длъжника да придобие такава гаранция. Налага се извод, че и първите две опции по чл.4 от договора всъщност не дават възможност на длъжника да избегне плащането на възнаграждение за поръчителство по третата опция, тъй като са много трудно изпълними. След като това е така, във всички случаи вземането за възнаграждение за поръчителство ще възникне в сферата на кредитора „ФИРМА“ ЕООД. Това вземане и затова е уговорено и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, на равни части, заедно с всяка погасителна вноска по договора за кредит.

Фактически се касае не за дължимо възнаграждение за поръчителство, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. В конкретния случай фактически е уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора по договора за заем. Затова и в договора за поръчителство/ чл. 3, ал. 3/ изрично е посочено, че „ФИРМА“ АД е овластено да приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждение по договора за поръчителство, доколкото на ответниците – свързани лица е все едно кой от тях е получи допълнителната парична сума.

След като това е така, налага се извод, че договорът за заем противоречи на част от императивните постановки на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включено и възнаграждението за поръчител, което е сигурна печалба за кредитора. Следователно годишният лихвен процент няма да е 40%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от 1044.72 лева, формално уговорено като възнаграждение за поръчител. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент.

Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участва и сумата от 1044.72 лева, изразена като процент. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. С включването й размера на ГПР надвишава законовия максимум- 50 % - пет пъти размера на законна лихва към момента на сключване на договора за кредит -/чл.19, ал.4 ЗПК/. ГПР по процесния договор е в размер на 210.23 % изчислен по реда на чл. 162 ГПК от съда, чрез използване на calculator.bg

В процесния случай в самия договор е посочен грешен ГПР. В решение по дело С-714/22 на СЕС е прието, че член 10, параграф 2, буква ж) и член 23 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато в договор за потребителски кредит не е посочен годишен процент на разходите, включващ всички предвидени в член 3, буква ж) от тази директива разходи, посочените разпоредби допускат този договор да се счита за освободен от лихви и разноси, така че обявяването на неговата нищожност да води единствено до връщане от страна на съответния потребител на предоставената в заем главница. Или иначе казано грешно посочен ГПР води до нищожност на договора и връщане само на чистата

стойност.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК, цЕ.ят договор за заем следва да бъде приет за недействителен – чл.22 ЗПК. На основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят заплаща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 2000 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита.

В процесния случай нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата на чл. 4 от договора за заем. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C-70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

Съдът намира, че процесният договор за поръчителство, макар и оформен като допълнителен договор е неразделна част от договора за потребителски кредит. Влизането му в сила е в случай, че потребителят не изпълни задължението си по чл.4, т.1 или чл. 4, т.2 от Договора за паричен заем, а както бе посочено по-горе поробителят няма възможност да избегне това. По отношение на възнаграждението за поръчителство следва също да бъде приложена последицата на чл. 23 ЗПК. Самият договор за поръчителство е нищожен и на самостоятелно основание, като противоречащ на добрите нави, за което са изложени съображения по-горе. Доколкото договорът е нищожен, той не поражда правно действие, съответно за потребителя не възниква задължение за заплащане на възнаграждение в размер на 1044.72 лева.

С оглед основателността на исковата претенция ищеца на основание чл. 78, ал.1 от ГПК има право на разноски. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на по 480 лева, определен от съда съобразно принципите на разумност, пропорционалност и справедливост, прогласени в решения по дело C-57/2015, C 427/16, C 428/16 и C 438/2022 г. на Съдът на ЕС.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, доколкото ищцата е освободена от такси и разноски, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят по сметка на съда държавна такса в размер на от по 50 лева.

Мотивиран от изложеното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо „ФИРМА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, по предявения от Е. К. СС с ЕГН ***** и адрес: АДРЕС,иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и на основание чл. 23 ЗПК нищожността на Договор за паричен заем №*****/31.08.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК 11111111, със

седалище и адрес на управление: АДРЕС, по предявения от Е. К. СС с ЕГН ***** и адрес: АДРЕС, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК и на основание чл. 10а ЗПК и чл. 23 ЗПК нищожността на Договор за предоставяне на гаранция №*****/31.08.2022 г.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на адв. К. И. Б., ЕГН: *****, адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на адв. К. И. Б., ЕГН: *****, адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд държавна такса в размер на 50 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____